2.37 Χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους, παράδειγμα δὲ μᾶλλον αὐτοὶ ὄντες τισὶν ἢ μιμούμενοι ἑτέρους.	Ἔχουμε πολίτευμα ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ ἀντιγράφει τοὺς θεσμοὺς τῶν ἄλλων. μάλλον οἱ ἴδιοι ἀποτελοῦμε ὑπόδειγμα γιὰ ἄλλους παρὰ μιμούμαστε ἄλλους.	Τό πολίτευμα που έχομε σε τίποτε δεν αντιγράφει τα ξένα πολιτεύματα. Αντίθετα, είμαστε πολύ περισσότερο εμείς παράδειγμα για τους άλλους παρά μιμητές τους.
καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους ἀλλ᾽ ἐς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται. μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον, κατὰ δὲ τὴν ἀξίωσιν, ὡς ἕκαστος ἔν τῳ εὐδοκιμεῖ, οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλέον ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ᾽ ἀρετῆς προτιμᾶται, οὐδ᾽ αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων γέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται.	Καὶ ὀνομάζεται τὸ πολίτευμα αὐτό, ἐπειδὴ δὲν ἀποβλέπει στὸ συμφέρον τῶν λίγων ἀλλὰ τῶν πολλῶν, δημοκρατία. Σχετικὰ μὲ τὶς ἰδιωτικὲς διαφορές, οἱ νόμοι τὶς ἀντιμετωπίζουν ὅλες μὲ βάση τὴν ἰσότητα, σχετικὰ πάλι μὲ τὴν προσωπικὴ ἀνάδειξη στὰ δημόσια ἀξιώματα, καθένας προτιμᾶται ἀνάλογα μὲ τὴν ἐκτίμηση ποὺ ἔχει μὲ βάση ὄχι τὴν κοινωνικὴ τάξη ἀλλὰ τὴν ἀξία του. οὔτε πάλι ἡ φτώχεια μὲ τὴν ἀσημότητα ποὺ τὴ συνοδεύει ἔχει ἀποτελέσει ἐμπόδιο γιὰ κάποιον ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ πράξει κάτι καλὸ γιὰ τὴν πόλη.	Το πολίτευμά μας λέγεται Δημοκρατία, επειδή την εξουσία δεν την ασκούν λίγοι πολίτες, αλλά όλος ο λαός. Όλοι οι πολίτες είναι ίσοι μπροστά στον νόμο για τις ιδιωτικές τους διαφορές. Για τα δημόσια αξιώματα προτιμώνται εκείνοι που είναι ικανοί και τα αξίζουν και όχι εκείνοι που ανήκουν σε μια ορισμένη τάξη. Κανείς, αν τύχει και δεν έχει κοινωνική θέση ή αν είναι φτωχός, δεν εμποδίζεται γι’ αυτό να υπηρετήσει την πολιτεία, αν έχει κάτι άξιο νά προσφέρει.
ἐλευθέρως δὲ τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν	Ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι συμπεριφερόμαστε στὴ δημόσια ζωὴ καὶ στὶς μεταξύ μας	Στη δημόσια ζωή μας είμαστε ελεύθεροι, αλλά και στις καθημερινές μας σχέσεις δεν

καθ᾽ ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, οὐ δι᾽ ὀργῆς τὸν πέλας, εἰ καθ᾽ ἡδονήν τι δρᾷ, ἔχοντες, οὐδὲ ἀζημίους μέν, λυπηρὰς δὲ τῇ ὄψει ἀχθηδόνας προστιθέμενοι.	καθημερινὲς σχέσεις χωρὶς καχυποψία, χωρὶς νὰ ὀργιζόμαστε μὲ τὸ γείτονα, ἐὰν κάνει κάτι ἐπειδὴ ἔτσι τοῦ ἀρέσει, οὔτε τοῦ κατεβάζουμε τὰ μοῦτρα, πράγμα πού, ἂν δὲν τὸν βλάπτει, πάντως τὸν στενοχωρεῖ.	υποβλέπομε ο ένας τον άλλο, δεν θυμώνομε με τον γείτονά μας αν διασκεδάζει καί δέν του δείχνομε όψη πειραγμένου που, αν ίσως δεν τον βλάφτει, όμως τον στενοχωρεΐ.
ἀνεπαχθῶς δὲ τὰ ἴδια προσομιλοῦντες τὰ δημόσια διὰ δέος μάλιστα οὐ παρανομοῦμεν, τῶν τε αἰεὶ ἐν ἀρχῇ ὄντων ἀκροάσει καὶ τῶν νόμων, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι τε ἐπ᾽ ὠφελίᾳ τῶν ἀδικουμένων κεῖνται καὶ ὅσοι ἄγραφοι ὄντες αἰσχύνην ὁμολογουμένην φέρουσιν.	Καὶ ἐνῶ στὴν ἰδιωτική μας ζωὴ συμπεριφερόμαστε χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, στὴ δημόσια δὲν παραβαίνουμε τὸ νόμο, ἀπὸ σεβασμὸ προπάντων, πειθαρχώντας καὶ στοὺς ἄρχοντες ποὺ ἔχουμε κάθε φορὰ καὶ στοὺς νόμους, καὶ μάλιστα σὲ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν θεσπιστεῖ γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀδικουμένων, ὅπως ἐπίσης σὲ ἐκείνους πού, ἂν καὶ ἄγραφοι, φέρνουν κατὰ κοινὴ ὁμολογία ντροπὴ σὲ ὅποιον τοὺς παραβαίνει. (Μετάφραση Ν. Σκουτερόπουλου]	Αν, ωστόσο, η αύστηρότητα λείπει από την καθημερινή μας ζωή, στα δημόσια πράγματα, από εσωτερικό σεβασμό, δεν παρανομούμε. Σεβόμαστε τούς άρχοντες, πειθαρχούμε στους νόμους, και, μάλιστα, σε όσους έχουν γίνει για να προστατεύουν τους αδυνάτους και όσους που, αν και άγραφοι, ειναι ντροπή να τους παραβαίνει κανείς. (Μετάφραση: Άγγελος Σ. Βλάχος)